

jednosti od realnosti do irealnosti ili potencijalnosti iskazanoga sadržaja, odnosno vjerodostojnosti kazivačeve poruke do izražavanja modalnih nijansi nužnosti, mogućnosti i nakane, odnosno kazivačeva mišljenja o uvjetima ostvarivosti radnje - pojedina modalna sredstva, kako konstitutivna, tako i fakultativna, vrše određene jezične funkcije. Ta opsežna i složena problematika zaslužuje posebnu detaljniju obradu.

Sažetak

Dubravka Sesar, Filozofski fakultet, Zagreb

UDK 808.1-881, izvorni znanstveni članak, primljen 2. ožujka 1989., prihvaćen za tisak 8. ožujka 1989.

About Categorization of Modality in Normative Syntax

In this article the author discusses the question of the categorization of modality in the syntax of some Slavic languages (Croatian, Serbian, Czech, Slovak, Polish and Russian).

NAGLASNO NORMIRANJE

Stjepan Vukušić

Danas više ne dvojimo postoji li zapadno novoštokavsko naglašavanje kao konzistentan prozodijski sustav. Štoviše, pouzdano znamo da ono postoji na dvije razine: organskoj i književnojezičnoj.¹ Što se tiče prve razine, zapadno novoštokavsko naglašavanje jest naglasni sustav zapadnog, tj. mlađeg ikavskog dijalekta sa svim naglasnim ponašanjima drugih idioma koji zbog stanovitih odrednica svoga jezičnog ustrojstva, spontano izgrađene norme i razvojnih tendencija svoga naglasnog sustava imaju istosmjernan razvoj sa zapadnim dijalektom. Među tim su idiomima: slavonski dijalekt, dubrovački poddijalekt, ijekavski govori u SR Hrvatskoj i dijelom u BiH, zatim južnoinstarski i drugi govori koji bar po nekim općijim sastavnicama naglasno idu sa zapadnim dijalektom. Na drugoj, književnojezičnoj razini zapadno je novoštokavsko naglašavanje onaj naglasni sustav što ga je autonomna prozodijska svijest potvrdila i još ga potvrđuje u priopćajnoj praksi hrvatskoga književnog jezika. To se događalo i još se događa prijenosom svega bitnog iz organskog zapadnog novoštokavskog naglašavanja u književni jezik ili slušanjem toga bliskoga novoštokavskog modela i zajedničkim normiranjem iznutra. Dakle, zapadno novoštokavsko naglašavanje na književnoj razini potječe od organskog zapadnog novoštokavskog naglašavanja, pa mu je po sustavu u bitnome jednako, ali je na novoj, standardnoj razini pročišćeno od svega izrazito dijalektalnoga te obogaćeno svojom unutarnjom, alokalnom tvorbom. Zato ga i treba nazivati književnim zapadnim novoštokavskim naglašavanjem, a budući da je ono podsustav hrvatskoga književnog jezika, valja ga kraće nazvati hrvatskim književnim naglašavanjem.

¹S. Vukušić, Usporedbe dvaju novoštokavskih naglašavanja - stiničkog i Daničićeva - Prilog za uporabnu normu hrvatskog književnog jezika, Senj, 1982; Nacrtr hrvatske naglasne norme na osnovi zapadnog dijalekta, Pula, 1984;

I. Zoričić, Naglasni odnosi pakovačkog govora i dubrovačkog poddijalekta u obzoru potreba normativne akcentologije, disertacija, obranjena na Riječkom sveučilištu 1988. god.

Do ovakva shvaćanja hrvatska je normativna akcentologija morala prijeći težak i dug put. Zbog svoje se namjene ovaj rad ne može opterećivati cijelim povijesnim pregledom akcentologije ni relativno bogatom poviješću bilježenja naglasaka u nas. Zato će se ovdje istaknuti samo trenuci akcentološkoga razvoja koji su bitni za ono razdoblje hrvatskoga književnoga jezika u kojem je on i naglasno normiran na temelju novoštokavskog modela. U tom je vremenu pred očima naših jezikoslovaca stajao već istražen i sreden Karadžić-Daničićev naglasni sustav. I naši su pisci jezičnih normativnih djela posegli za njim s vjerom da je on jedino prozodijsko dobro sve novoštokavštine. Hrvatski vukovac Tomo Maretić u svojoj velikoj Gramatici i stilistici hrvatskoga ili srpskoga književnog jezika², zatim Ivan Broz i Franjo Iveković u svom Rječniku hrvatskoga jezika³ uvode na međi 19. i 20. stoljeća Karadžić-Daničićevu akcentuaciju i tako je ona postala propisanom normom na hrvatskoj strani.

Budući da jezična zajednica naglasnu normu kakva je naša može primiti i utvrditi samo slušanjem, a ne čitanjem priručnikâ, od spomenutog normativnog čina hrvatskih vukovaca teku u nas dva različita normativna procesa: s jedne se strane Karadžić-Daničićeva kodificirana akcentuacija prepisuje iz jedne normativne knjige u drugu, dok se, istodobno, s druge strane u hrvatskom književnom jeziku normiranjem iznutra oblikuje hrvatska uporabna naglasna norma na osnovi organskog zapadnog novoštokavskog naglašavanja.

Za tim živim procesom koji se kao normiranje odozdo odvija u milijunima govornih akata⁴, jako zaostaje i kasni naša normativno-akcentološka svijest. Doduše, glasovi otpora sveopćoj prevlasti kodificiranoga modela javljaju se ubrzo poslije objavljivanja Maretićeve Gramatike i Broz-Ivekovićeve Rječnika, ali za te glasove tad nema sluha. Apsolutnosti propisanoga naglasnog sustava prvi su se - sa sviješću o potrebi unošenja u književni jezik drukčijega naglasaka - oprli Grga Tomljenović i Milan Japunčić, pa ih s pravom možemo nazvati pretečama današnjeg obzorja naše normativne akcentologije. Oni su točno uočili i solidno zapisali razlike između naglašavanja svojih startnih jezika, zapadnih novoštokavskih govora senjskog zaleđa i Like s jedne i kodificiranog Karadžić-Daničićeva sustava s druge strane. O tom Tomljenović piše: »No ovdje moram istaći i to, da se dosada općenito malo obziralo na štokavske dijalekte, kao da oni i ne pripadaju u polje nauke, što je, mislim, posve krivo. Kriv je tome, mislim, donekle i silni ugled Vukov i Daničićev, jer se kod nas nekako drži, da sve ono ne valja što se ne nalazi kod te dvojice. - Oblici, a tako i akcenat, koje narod makar i u većini govori, ne mogu naći mjesta u književnom jeziku, ako se: ne nalaze kod njih.«⁵

Uz te dublje glasove o potrebi preusmjeravanja naših normativnoakcentoloških pogleda, ne bi valjalo zanemariti ni one normativne pomake što su ipak učinjeni u smjeru prave osnovice naglašavanja. U pravopisnom rječniku Pravopisa iz 1960. godine⁶ navode se uz tzv. sustavne naglaske i tzv. analogijski, npr. L jd. u čopòru i čđporu, G mn. gradòvā i grāđòvā, N jd. đštar, đštra i đštra, želímo i želímo, želíte i želíte. Vidi

²T. Maretić, Gramatika i stilistika hrvatskoga ili srpskoga književnog jezika, Zagreb, 1899, 1931. i 1963.

³I. Broz i F. Iveković, Rječnik hrvatskoga jezika, Zagreb, 1901.

⁴Zapadno novoštokavsko naglašavanje, dakako, ima dužu povijest nego što se ona iz praktičnih razloga ovdje razmatra. To je naglašavanje vrijednosna sastavnica i Kačićeva Razgovora ugodnog naroda slovinskoga, da spomenemo samo jedno od starijih djela hrvatskoga novoštokavskog književnog korpusa.

⁵G. Bud. Tomljenović, Bunjevački dijalekt zaleđa senjskog s osobitim obzirom na naglas, Nastavni vjesnik, 19. Zagreb, 1911, str. 337.

⁶Pravopis hrvatskosrpskoga književnog jezika, Zagreb - Novi Sad, 1960.

se: naglasci koji su u hrvatskom književnom jeziku gotovo jedini - uvijek su na drugome mjestu, pa čak i onda kad prvi lik dublete uopće nije u porabi u komunikacijskom ustrojstvu, npr. želimo i želim, želite i želite. U Priručnoj gramatici hrvatskog književnog jezika⁷ prvi su put na širokom rasponu gramatičkog sustava zapisani i time kodificirani naglasci hrvatske uporabne norme. Tako su svi čitatelji te gramatike, prije svega učenici i studenti, konačno mogli naučiti ili bar samo potvrditi da su u hrvatskom književnom jeziku naglasci: GA jd. mène, tēbe, sēbe, njēga; DL jedn. mēni, tēbi, sēbi, njēmu; G dvājū, dvijū, trjū, četirjū; DLI dvāma, trīma, četirīma; vūci (vūci), vūkla i vūkla; plēsti i plēsti, plēla i plēla itd. Međutim, i ta je Gramatika, bez obzira na to što je kodificirala znatan broj upotrebnih prozodijskih vrijednosti, ostala još mnogo dužna stvarnoj naglasnoj normi. Spomenut će se ovdje samo naglasci na dugoj zamjenici jata, pa glagoli treće vrste naglasnog tipa zaželjati - zaželim, doživjeti - doživim, a što se tiče naglasaka u pridjeva, Priručna je gramatika išla korak natrag od Pravopisa iz 1960, tj. posve je isključila naglasne tipove zdrāv - zdrava, bīstar - bīstra itd.

Sad se zapitajmo: kakvo je danas stanje naše normativne akcentologije. Prvo, tijekom ovog stoljeća potvrdilo se u hrvatskom književnom jeziku uzusno naglašavanje normiranjem iznutra, a to će reći mimo smjera koji su zacrtali hrvatski vukovci; drugo, narasla je jezikoslovna svijest da postoje, kako piše Brozović, »dvije konkretne realizacije apstraktnog hrvatskosrpskog modela standardnog jezika⁸ i treće, ta je općija znanstvena svijest naglasnim opisima zapadnih novoštokavskih govora i njihovim usporedbama sa standardnom akcentuacijom dovela do jasne spoznaje da postoji organsko zapadno novoštokavsko naglašavanje koje je normiranjem odozdo ušlo u svoj novi život: u hrvatski književni jezik.

Budući da je naglasni sustav zapadnog dijalekta jezgra i glavnina organskoga zapadnonovoštokavskog naglašavanja, valja bar u općim crtama odrediti što taj sustav uposebljava, što ga čini prozodijskom individualnošću. Međutim, ovdje se nailazi na određenu zapreku: knjiga naše namjene - normativne uglavnom⁹ - ne bi trebala otvarati dijalektološki ni povijesni vidik, pa će određenje naglasnog sustava zapadnog dijalekta ovdje sadržavati samo svoje općije, nekonkretizirane odredbe. I taj dijalekt, kao i svaki drugi koji se u okviru određene znanstvene kriteriologije može označiti posebnim nazivom kao posebna jezična stvarnost, ima svoj originalni i organski razvoj. A to znači da ima svoje odrednice svoga jezičnog ustrojstva, svoju spontano izgrađenu normu i svoje razvojne tendencije. Sve to troje odredilo je taj naglasni sustav kao podsustav zapadnog dijalekta. Što se tiče učinka odrednica jezičnog ustrojstva u naglasnom sustavu, spomenut ćemo dvije. Ikavski je izgovor dugoga glasa jata prouzročio u tom odsječku duge naglaske: cvīt, svīt, dīte, nāpřīd, dok su se glagoli treće vrste oblično izjednačili s glagolima četvrte vrste (zaželiti kao pōdmīti, doživiti kao jednāčiti), pa je došlo i do naglasnog izjednačenja u prezentu: zaželim kao pōlomim, doživim kao jednāčim. Sve se to odrazilo u književnom jeziku, razumije se, sad s ijekavskim refleksom: cvijēt, svijēt, dijēte, nāprijēd; zaželjati-zaželim, doživjeti-dōživim itd. Mora se napomenuti da pokušaj ostvarivanja kodificiranog naglasaka na dugom refleksu već

⁷Priručna gramatika hrvatskoga književnog jezika, Zavod za jezik, Zagreb, 1979.

⁸D. Brozović, Uz jedno vrijedno, ali i kontroverzno akcentološko djelo - razmišljanje o genezi, sustavu i normi (Josip Matešić, Der Wortakzent in der serbokroatischen Schriftsprache, Heidelberg, Carl Winter - Universitätsverlag, 1970, 8°, 345 str.) Jezik XIX, str. 123-144; v. i: Napomena uz prethodni članak, Jezik XXIII, str. 118.

⁹Ovaj je članak zamišljen kao uvod knjizi u kojoj se kodificira uporabna naglasna norma hrvatskoga književnog jezika.

dovodi u pitanje i samu komunikaciju. Kad se za vrijeme predavanja izgovara cvijet, svijet, studenti zapitaju: »Mislite valjda cvijēt, svijēt?«¹⁰ Utoliko se većim propustom mogu smatrati kodificirani naglasci na zamjenama dugog jata u Priručnoj gramatici hrvatskoga književnog jezika. I pokrata je infinitiva za dočetno -i izazvala u zapadnom dijalektu nove naglasne tipove: pĕc-pĕkla, ĩspec-ĩspekla-ĩspekāvši; vŭc-vŭkla, ĩzvŭc-ĩzvŭkla-ĩzvŭkāvši. I to se odrazilo u književnom jeziku, razumije se, tu uz obvezno pisanje i izgovor dočetnog -i u infinitivu. Spontano se izgrađena naglasna norma zapadnog dijalekta očituje i mimo potreba prilagodbe naglasaka odrednicama jezičnog ustrojstva, i to na svoj širini leksičkih naglasaka u svih vrsta riječi, npr. mōre, Jākōv, kāsnti, zadovoljiti, āpostol, dōmet itd. itd. I, na kraju, razvojne tendencije samoga naglasnog sustava očituju se u tvorbi ili širenju jednih i nestajanju ili sužavanju drugih naglasnih tipova. Pritom je očita ekspanzija jednostavnijih naglasnih ponašanja, jer se sustav tako rasterećuje. Osobito su na udaru međuslogovne preinake, jer su baš one najsoženiji oblik naglasnog ponašanja. Zato se npr. tip srĕbrnjāk širi na štetu tipa srebrnjāk i time se sustav pojednostavljuje. Istina, u određenim slučajevima valja čuvati i preinačene likove, npr. u pāmĕti i u pamĕti, zĭdōvā i zidōvā, šĭnōvā i sinōvā, a pogotovu gdje je sam naglasak razlikovna jedinica: korākā (mjera), kōrākā (općenito genitiv množine). Uopće, u odnosu prema alternacijama naglasaka u paradigmatima valja zauzeti elastičan stav koji bi pogodio mjeru s obzirom na različan tempo inovacija u samom zapadnom novoštokavskom naglašavanju. Tako bi se omogućilo ravnomjerno sudjelovanje svih u kodificiranom naglašavanju. Ali, zna se tendencija: ona ide u prilog rasterećivanju te otvara vrata budućnosti inovacijama potiskivanjem starijih likova u stalne izričaje i stilsku rezervu.

Svi idiomi koji su već navedeni kao sučinitelji zapadnoga novoštokavskog naglašavanja imaju u svojoj akcentuaciji ne samo opća polja zajedničkog novoštokavskog preklapanja nego i svoje posebnosti koje ih naglasno dijelom združuju sa zapadnim dijalektom. Primjerice, i zapadni i slavonski dijalekt imaju trĕsla, tĕkla, mĕne, tĕbe, sĕbe, njĕga itd.; zapadni dijalekt i zapadniji ijekavski govori žĕlĭmo, žĕlĭte, mĕne, tĕbe itd.; svi ikavski idiomi zažĕlĭmo, zažĕlĭte i dr. To znači da sučinitelji određenim djelovima svoga naglasnog sustava sudjeluju na obje razine zapadnoga novoštokavskog naglašavanja - organskoj i književnojezičnoj.

Sve izloženo dopušta određene zaključke: prvo, naglasna je norma hrvatskoga književnog jezika nastala normiranjem iznutra; drugo, ta je norma po svome podrijetlu organsko zapadno novoštokavsko naglašavanje, prilagođeno potrebama standardnoga jezika, i treće, uobličena je potpuna znanstvena svijest i o postanju te norme i o naglasnom sustavu na kojem se ona temelji. Sljedeći logičan korak može biti samo kodifikacija te uzusne norme. Iskustvo je ovog stoljeća nedvojbeno pokazalo da pri kodifikaciji ne može biti nikakvih voluntarizama, jer je jezična zajednica već učinila svoje. K tomu, taj kodifikacijski čin ne može biti eklektički, bez vizije i bez poznavanja dubljeg unutarnjeg razvoja.

Da bi se izvršila valjana naglasna kodifikacija, mora se prije svega polaziti od stvarnog, živog naglašavanja, a mora se također utvrditi naglasni sustav i naglasni korpus. Premda je sustav u korpusu, a korpus usustavljen i premda je teško odijeliti naglasne norme različitih ravni, opet se za nuždu može reći da sustav određuju opće i paradigmatске, tvorbene i glasovne, zatim tipološke norme, a korpus je samo ukupan

¹⁰Vidi: D. Brozović, O ortoepskoj vrijednosti dugoga i produženog ijekavskog jata, Jezik XX, str. 55-74, 106-118 i 142-149.

broj jedinica na kojima se očituju sve te navedene norme. Opće su norme ograničenja mjesta i kakvoće naglasaka u svim vrstama riječi. Tako se za jednosložne riječi veli da mogu imati samo silazne naglaske, a za višesložne da na posljednjem slogu ne mogu imati nikakva naglasaka, na srednjim slogovima samo uzlazne, a na prvima bilo koji od četiri naglasaka. Paradigmatske norme određuju naglasne konstante u fleksiji, npr. uvijek se dulji slog pred nastavkom -a u genitivu množine: knjige-knjigā, kònji-kónjā, sè-la-sélā, līvade-līvādā itd. Tvorbene se naglasne norme očituju kao usustavljivanje određenih naglasaka u tvorbenom tipu, npr. sve imenice sa sufiksom -arina imaju kratkouzlazni naglasak na prvom slogu tog sufiksa, bez obzira na to koji naglasak ima imenica koja motivira tvorbu: škòla-škòlarina, cèsta-cestàrina, svàdba-svadbàrina, gláva-glavàrina i sl. Fonetske naglasne norme proizlaze iz promijenjena slijeda glasova pri fleksiji i tvorbi: stàrac-stàrca, jèlovac-jèlòvca, kònac-kòncìc . . . To je položajno duljenje samoglasnika ispred sonanta za kojim slijedi suglasnik. Naravno, za nas su ovdje najvažnije tipološke norme, tj. naglasna ponašanja određenih skupina riječi, neovisno o svim dosad navedenim normama. Tako npr. riječ život-živòta ima drukčije naglasno ponašanje od riječi jèlen-jèlena, a to nije uvjetovano nijednom od normi koje smo već prije naveli. Na kraju su leksičke norme, tj. naglasci svake pojedine riječi koji je uvrštavaju u njezin, a ne u koji drugi naglasni tip. Dočim su dvije riječi u naglasnom tipu, ona druga ne mijenja kakvoću tipa, ali činjenica da veći broj riječi pokazuje jednako naglasno ponašanje govori o bogatstvu tipa, i obrnuto, a seljenje riječi iz tipa u tip pokazuje naglasne razvojne tendencije.

Za naglasnu je kodifikaciju od prvorazredne važnosti tipologija i tipološka klasifikacija naglasnih ponašanja. One treba da budu najprirodniji, naglasnom sustavu inherentan¹¹ razmještaj svega onoga što sustav čini sustavom. Tipologija i tipološka klasifikacija i jesu pravi predmet akcentologa, jer se naglaskom u fonetici i fonologiji, u morfologiji i tvorbi bave i stručnjaci tih disciplina. Naša tipologija polazi od samih počela, tj. od prozodijskih razlikovnih obilježja - uzlazne intonacije i dužine - te kao glavno tipološko mjerilo za razvrstavanje riječi u naglasne tipove uzimlje razdiobu tih obilježja i njihove preinake u paradigmama. Kako nepromjenljive riječi i promjenljive bez preinaka u paradigmama imaju samo razdiobu, a ne i promjene, sve ih svrstavamo u prvi, nepromjenljivi tip, a u drugi tip idu promjenljive riječi s naglasnim preinakama. Pri tomu je dovoljno za drugi tip da riječ ima i jednu preinaku, samo da ta preinaka nije predvidljiva iz prethodnih pravila. Tako će npr. nepromjenljiva riječ lživijèk i promjenljiva riječ národ íci u isti, prvi tip jer nemaju nikakve naglasne promjene. Amo će íci i stàrac-stàrca jer je dugosilazni mjesto kratkosilaznog po pravilu o položajnom duljenju. Međutim, ròb-ròba ide u drugi tip, jer ima preinaku tona, a kòvāč-kovāča preinačuje mjesto i dužinu naglasaka. Prvi se tip dalje dijeli u dva podtipa: podtip s uzlaznom intonacijom: národ, listìc i podtip s odsutnošću takve intonacije: jār-bol, pješma. Drugi se tip također dijeli u dva podtipa prema tomu jesu li preinake u istom slogu ròb-ròba ili su međuslogovne: NAV jedn. ìme -NAV množ. imèna. Daljnja podjela logično proizlazi iz navedenih mjerila i ima samo značaj pomoćnog okvira za sređivanje gradiva.

¹¹ S. Babić, O Daničićevu naglasnom sustavu kao sustavu, Jezik XV, str. 150-157; Daničićevi naglasni tipovi (jedan pogled s današnjega gledišta), Zbornik o Đuri Daničiću, Zagreb-Beograd, 1981, str. 341-345.

B. Finka, Naglasna tipologija i njena primjena u standardnim rječnicima, Jezik XVII, str. 33-36.
B. Klaić, Jedan pedagoški pokušaj u akcentologiji, Ivšićev zbornik, Zagreb, 1963, str. 195-202;
M. Moguš, Današnji senjski govor, Senjski zbornik, god. II - 1966, str. 63.

Ako bi komu sve ovo stvaralo teškoće u snalaženju, može ići za tim da dozna kakav je naglasak koje riječi, a za drugo i ne mora baš puno mariti.

Unatoč pokušaju hrvatskih vukovaca da se hrvatskom književnom jeziku nametne jedan prozodijski sustav normiranjem izvana, organsko je zapadnonovoštokavsko naglašavanje posredstvom autonomne književnojezične prozodijske svijesti uobličilo hrvatsku uporabnu normu. Uspjelo je to normiranjem iznutra unatoč neusporedivo povoljnijim mogućnostima normiranja odozgo - povijesne okolnosti i visoki ugled plejade: Karadžić-Daničić-Maretić. To pokazuje snagu imanentnog jezičnog razvoja i nemoć voluntarizama.

Zato je razumno podjednako čuvati sve što je u polju zajedničkog novoštokavskog naglasnog preklapanja i sve što kao posebnost, ukorijenjena u povijesni razvoj i biće naroda, označava stvarnu fizionomiju hrvatskoga književnog jezika.

Sažetak

Stjepan Vukušić, Pedagoški fakultet, Pula

UDK 801.612:808.62, izvorni znanstveni članak, primljen 15. ožujka 1989, prihvaćen za tiskak 30. ožujka 1989.

Le règlement accentuel

L'auteur discute les problèmes de la codification de la norme usuelle, qui est établie dans la langue croate littéraire à base de l'accentuation nouvelle štokavienne occidentale.

POSEBNOSTI KORPUSA U AKCENTOLOGIJU

Marija Grasselli-Vukušić

U posljednje se vrijeme u nas poprilično toga uradilo na izdavanju temeljnih normativno-jezičnih priručnika, na primjer gramatika, i tako je izišlo nekoliko značajnih knjiga, pisanih na osnovi najsvremenijih jezikoslovnih spoznaja. Pa ipak se mora kazati da na tom području još uvijek u velikoj mjeri zaostajemo za naprednim svijetom, pogotovo što se tiče raspolaganja raznovrsnim rječnicima suvremenog hrvatskog književnog jezika. Zato je od posebnog značenja svaka inicijativa, a naročito svaki ozbiljan rad koji teži za tim da se izrade prijeko potrebni normativno-jezični priručnici, ako i ne više istovrsnih, a ono barem jedan u svojoj vrsti jer svaki temeljni normativno-jezični priručnik pridonosi daljnjem ukupnom proučavanju jezika.

U Pedagoškom fakultetu u Puli u toku je rad na projektu u okviru kojeg se izrađuje akcentološki priručnik suvremenog hrvatskog književnog jezika, i taj je projekt dio tzv. fundamentalnih istraživanja u SRH. Cilj je akcentološkog priručnika da na temelju potpunih istraživanja pokaže naglasnu stvarnost uporabne norme suvremenog hrvatskog književnog jezika koja se, kao što su to već pokazala istraživanja i radovi pojedinih istraživača¹, zasniva na zapadnonovoštokavskom naglašavanju i jednim je dijelom drukčija od one dosada kodificirane.

¹ V. prethodni članak.